

STILHED
Aleister Crowley
Oversat af Sr. A.A. - 18. januar 2009 e.v.

(Aleister Crowley: Little Essays Toward Truth – 1938)

Af alle de magiske og mystiske dyder, af alle sjælens udmærkelser, af alle åndens færdigheder har ingen været så misforstået som stilhed. Det ville ikke være muligt at optælle de almindelige fejl, næ, man kan sige, at blot det at tænke over det, i sig selv er en fejl, for dens natur er ren væren. Det vil sige, ingenting, således at det strækker sig udover al intellektualiseren og intuition. Det bedste denne essay kan gøre er derfor at være et vist formynderskab, en slags Ydre Vagt for logen, hvori stilhedens mysterium kan blive fuldendt. Der er solid, traditionel autoritet bag denne indstilling, for Harpokrates, stilhedens gud, kaldes "forsvarets og beskyttelsens herre". Hans natur er på ingen måde den negative og passive stilhed, som ordet sædvanligvis har som medbetydning, for han er den al-vandrende ånd, den rene og perfekte vandrende ridder, som besvarer alle hemmeligheder og åbner for kongens datters lukkede portal. Stilhed i den udbredte forstand er ikke svaret på Sfinxens gåde, det er den stilhed som skabes af svaret. For stilhed er perfektionens balance, så Harpokrates er helhedsskikkelsen, den universielle nøgle til et hvilket som helst mysterium. Sfinxen er 'puslespillet eller Pucelle', den feminine idé, til hvilken der kun er én fuldendelse, som altid er forskellig i form, og altid identisk i sin essens. Dette er betydningen af gudens gestus. Den er vist tydeligere i hans voksne form som Narren i tarotsættet og som Bacchus Diphues, og uden tvetydige udtryksmåder, når han viser sig som Baphomet.

Når vi undersøger hans symbolisme nærmere, er den første kvalitet, som lægger beslag på vores opmærksomhed, uden tvivl hans uskyld. Det er ikke uden dybdegående visdom, at han kaldes for Horus tvilling. Dette er Horusæonen. Det er ham, som har frembragt Aiwass, hans tjener, for at proklamere æonens komme. Sfinxens fjerde kraft er stilhed. For os, som aspirerer til denne styrke som kronen på vores værk, vil det være af yderste værdi at opnå hans uskyld i dens helhed. Vi må for det første forstå, at roden for moralsk ansvar, som mennesket på uintelligent vis roser sig selv for at være det, der adskiller ham fra andre dyr, er begrænsning, som er syndens ord. Der er sandhed i den hebræiske fabel, at viden om godt og ondt frembringer død. At genvinde uskyld er at genvinde Eden. Vi må lære at leve uden den morderiske bevidsthed om, at enhver vejtrækning sluger sejlene, som bærer vores sårbare fartøj til gravens port. Vi må kaste frygten ud gennem kærlighed, og se enhver handling som en orgasme, deres sum kan ikke frembringe andet end fødsel. Kærlighed er loven, derfor må enhver handling være retskaffen og sand. Gennem visse meditationer kan dette forstås og anerkendes og dette bør gøres så gennemgribende, at vi bliver ubevidste om vores indvielse, for kun derved gøres uskyld perfekt. Denne tilstand er rent faktisk en nødvendig betingelse for en hvilken som helst korrekt kontemplation over det, som vi sædvanligvis betragter som aspirantens første opgave, svaret på spørgsmålet: "hvad er min sande vilje?" For indtil vi er uskyldige, vil vi med sikkerhed forsøge at dømme vores vilje ud fra en eller anden type forskrift på, hvad der synes 'rigtigt' og 'forkert'. Med andre ord vil vi være tilbøjelige til at kritisere vores vilje udefra, hvorimod sand vilje burde springe frem, som et lysets springvand, indefra, og uden modstand flyde, sydende med kærlighed, til livets hav.

Det er stilhedens sande idé. Det er vores vilje som udstrømmer, med perfekt smidighed, med ophøjet stadig skiften, for at udfylde enhver sprække i det manifestationsunivers, den møder på sin vej. Der er ingen kløft for stor for dens umålelige styrke, intet stræde for vanskeligt for dens fremfusende underfundighed. Den klargør sig selv med fuldendt præcision til ethvert behov, dens omskiftelighed er dens troskabsbevis. Dens form varieres altid af de særlige imperfektioner som den møder, dens essens er identisk i alle handlinger, og virkningen af dens handlinger er altid perfektion, det vil sige stilhed. Denne perfektion er altid den samme, værende perfekt, og dog altid forskellig, fordi enhver sag fremviser sin egen særlige kvalitet og kvantitet. Det er umuligt endog for inspirationen selv at lyde en stilhedens dityrambe, for ethvert nyt aspekt af Harpokrates er værdig til universets musik i al evighed. Jeg er ganske enkelt blevet ledt af min loyale kærlighed for den underlige race, blandt hvem jeg finder mig selv inkarneret, til at forfatte dette fattige vers i Harpokrates evige epos, værende en facet af hans frugtbare glans, som har brudt det mest nødvendige lys på min, i mørke, egen indgang til hans tordnende helligdom, til ubeskrivelig guddommelighed.

Jeg priser uskyldens frodige henrykkelse, al-fuldbyrdelsens pantomorfiske og virile ekstase, jeg priser det kronet og sejrene barn, hvis navn er kraft og ild, hvis underfundighed og styrke skaber ophøjet ro, hvis energi og udholdenhed opnår den absolutte jomfrus færdighed, som, værende manifesteret, spilleren af den syvfoldige fløjte, den store gud Pan, værende tilbagetrukket i perfektionen, som han ville, er stilhed.